

Legalább arra válaszoljatok,
mikor mehetek végre már haza?
Kérdezném tisztelettel.

Mert elmondom, hol tartok ezzel,
hová jutottam,
hol vagyok –

a falu szélétől kicsivel arrébb, a bekötő úton,
töltésen jóval túl,
hol a kukoricás talpon szomjanhaló
díszsorfala őrt áll,
és sárga vért sír a farkastej gyenge szára,
ha megüti a nyári jég,

még innen a kőkeresztben,

a hegyek háta előtt, a vöröslő, puha fűben,
az üvegtömör kánikulában,

ahol nincs baj, vagy már nem tudom, mi az,
és nem repül,
de lenn a földön van az ég,

ott fekszem.

Villányi László
Világ*

„Magáért születik az ember,
Mert már magában egy világ?”
{Petőfi Sándor: *Világosságot!*}

Az élet egy táj, mely sivatagnak
És virálynak keveréke,
S ki tudja: az illat vajon
Nem a virág beszéde-e?
Szóval: a világ előttem
Egy szép tulipánbokor,
A kancsó a hold, a poharak a csillagok.

* Kollázs Petőfi Sándor szépprózáiból, úti jegyzeteiből, naplójából, leveleiből és verseiből.

Minden bokorban egy világfaló,
 Minden bokorban embergyűlölet,
 Hisz itt a földön oly sokat gyilkolnak,
 Ábel-szívek fölfreccsent vére ez.
 Vérpanoráma leng előttem el,
 A jövődő kor jelenései.
 Az emberiségnek könnyei
 Lemoshatnák-e az emberiségnek szennyét?
 De lenn a földön van az ég.
 Mikor a mennyországból kiebrudalták
 A pártos angyalokat, itt kezdték
 Jövendőbeli lakásukat, a poklot ásni.
 A régi szép napok holttesteit,
 Meggyilkolt remények halálhörgése,
 El nem ért vágyak gúnykacaja,
 S csalódások boszorkánysípításai között
 Dalol féltévelyodottan múzsám.
 Üldözött az utcán és szobámban
 A föld és az ég.
 Irtózatok alakokat látok e fény mellett,
 Milyekről ember még nem álmodott,
 S amint látom ez alakokat,
 Arcomon megfagynak a vízcseppek,
 Melyek rá a boltozatról hullanak.
 Mintha árvizet hallottam volna felém tódulni,
 Kijöttem a sírból, és hánytam be ismét.
 Ne kívánd, hogy két koporsó közé
 Szoruljak, ne kívánd!
 Tükörbe nézni szinte nem merek,
 Attól félek, hogy már hajam megőszült,
 Tudom azt az egyet,
 hogy nem soká élek.
 Költő vagyok, költőileg kell
 Végigrohannom az életúton!
 Sas a költés; hol nem járt senki sem,
 Ő arra indul fennen, szabadon.
 Akiben egyszerűség nincs, abban semmi sincs,
 Egész babéradónél egy
 Rózsabimbó többet ér.
 Megérem-e, hogy nekem is lesz
 Szép csendes házi életem?
 Járjunk a szerelem kertében,
 Egy esztendő a másik sírját ássa,
 Gyilkolják egymást, mint az emberek,
 De midőn tevéled összejöttem,

Ajkamon szó, hang meg nem jelent,
Száz alakba öltözik szerelmem,
Száz alakban képzel tégedet.
A szerelem mindent pótol, s a szerelmet
Nem pótolja semmi,
S okvetetlen tőled kell tanulnom,
Amit mostan tudni akarok.
Szemem megromlott satnya ivadékot,
Egy pusztulásnak indult népet lát,
A romokat lehordják az utcákat tölteni,
Hogy amely köveken őseink szent vére szárad,
Azokon most tapodjanak.
Emberségünkéből álljon fönn hazánk!
Némelyek azt hirdetik, hogy megtévelyodtam,
Mások, hogy el akarnak fogni, de megszöktem,
Jöhetnek olyan siralmas idők, hogy befognak,
De azt nem fogjátok hallani, hogy megszöktem,
Ha egy évig emelt vérpad intene is felém, hogy szökjem.
Dobják le testemmel együtt majd nevemet
A sírba, de addig ne bántsa senki sem!
Engem sokszor meglátogat
A jó angyal, az emlékezet.
Ha elgondolom, milyen beduin veszett el bennem,
El akarok égni, mint
Tölgy a fellegek lángjában.
Képünket az idő felszántja,
De be nem boronálja,
Csak annyi az élet, mint futó felhőnek
Árnya a folyón, mint tükrön a lehelet.

